

De Vallei nr. 31

Jaargang 6, april 2016

Samenstelling [Christina Guirlande](#)

Een *Eigen-Zinnige* uitgave

Beeldend werk

[Patrik Rogiers](#)

Gedichten

[Ina Stabergh](#)

[Patrick Cornillie](#)

[Bert Bevers](#)

[Henk van Zuiden](#)

[Frank Decerf](#)

Het zijn geen vleugels
aan zijn rug ontsproten
wel bloedrood het gewicht
dat hij moet dragen.

Iemand had de lucht
en de aarde begrensd.
Met prikkeldraad
in het hart geschoten

van mensen zoals wij
een eeuw geleden
ook vluchteling
met oude dromen

voor wie er al is
en wie nog moet komen.

Knip de doornen van de draad
en kijk in elkaars gezicht.

Ina Stabergh

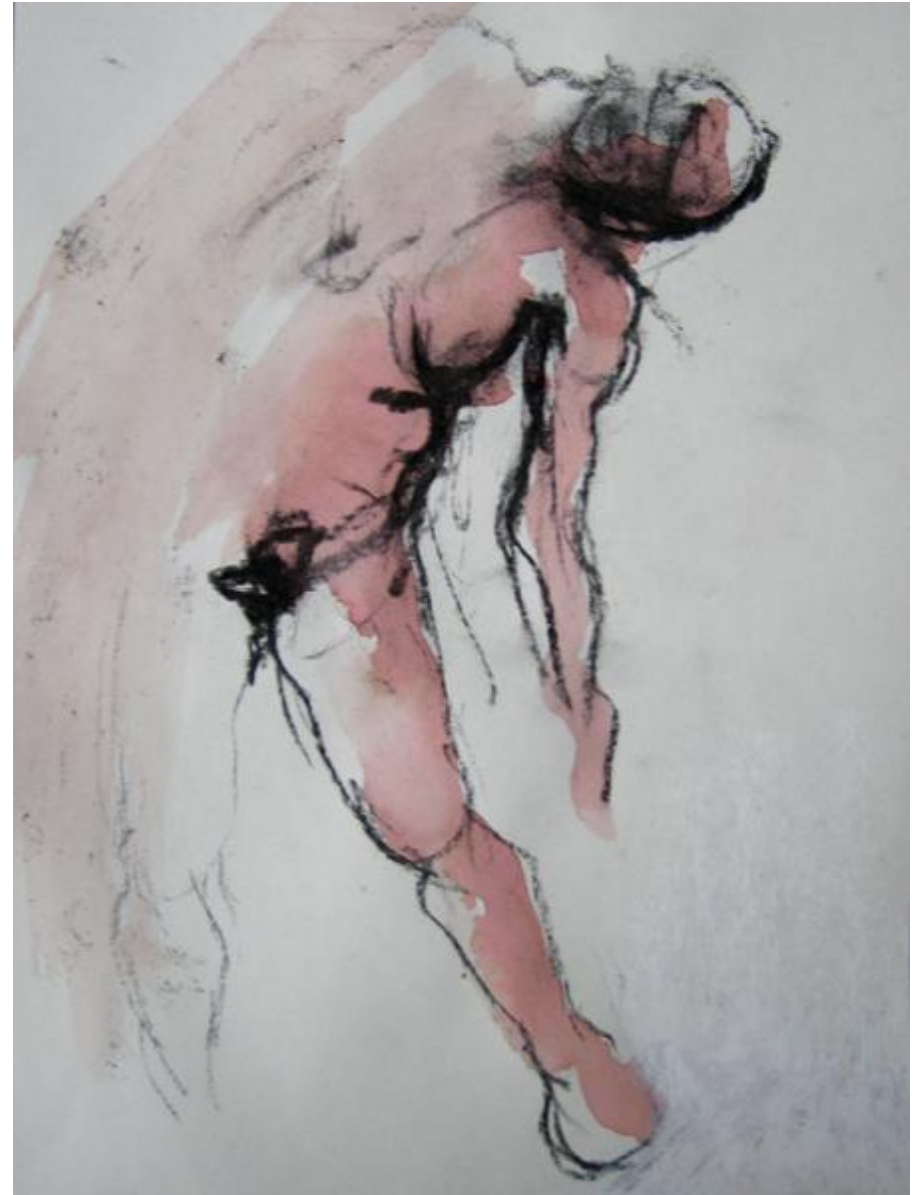
Katharsis

Uit pedanterie, uit gemis,
van verrukking of droefenis
schrijft de schrijver, schildert de schilder.
Ijdelheid, geluk, passie, pijn. Wat is het
dat hij zich weer zo nijver uitslooft?

Om ze in stilzwijgen los te laten:
de met helium gevulde woorden,
de kleuren vederlicht gedragen door
de wind. Om ze op te laten stijgen,
met een zucht tot boven in de lucht.

En naar andere verre oorden, ergens
in het universum van zijn hoofd.

Patrick Cornillie

Een sterke vrouw

Achter haar opgeslagen ogen
hagelblank geweten, potdichte
wensen. Ze kijkt langs een omweg.

De vraag:

'Waarom torst gij op uw ranke
schouder zo zwaar een spoel?'

Het antwoord:

'Omdat gij het niet doet.'

Zij weet dat vrijheid geen plek is
waar je zomaar heen kunt, en laat
het zwijgen groeien op de lippen.

Bert Bevers

Klein gekregen

'Niet klein te krijgen,' zo spraken vrienden over mij.
Zij en ik waren vreemden met oorlog.
Ik heb me nooit hoeven voorbereiden op vijanden met
onmenselijke macht.
Kun je je voorbereiden?
Zijn vernedering, knechten en waardigheid ontnemen uit
te leggen, zijn er antwoorden op te geven?
Jongens en mannen die moeders, mijn moeder, kinderen,
mijn kinderen, aanranden en verkrachten en gelijk een af-
gedankte dweil achterlaten. Mij hebben ze met folter en
gesel gekleineerd, willen vernielen.

Nu zijn ze uit zicht-
Ik durf weer omhoog te kijken. Ik help mijzelf overeind.
In de ogen van mijn vrienden ben ik nu erg klein:
ik sta boven op een berg.

Henk van Zuiden

Na de vastheid der dingen, weer in beweging komen.
Weer heel diep ademhalen en kleuren of boodschappen blazen.
Geen spleet te klein, geen plank te breed om mensenvrijheid te beperken
want half doelgericht en willen, is beter dan voor altijd gezwicht.

Zie mij staan, beklemmend mensenvlees, half verborgen in onzekerheid,
afwachtend, vertwijfeld en zonder richting of kompas.
Zie mij, getekend zonder houtskool, geduldig lamentabel.
Enkel mijn kleren geven wat warmte en steunen mijn labiel-zijn.

Binnen wil mij buiten en buiten remt mij af. Ik weet het niet.
Mijn denken razend traag vandaag en hopeloos onzeker.
Geen vlucht nu mogelijk, geen plan op de tekenplank
zoveel is duidelijk. Alleen wat aftasten, enkel nog eenmaal

kijken, conclusies trekken en de horizon afspeuren
naar de plek waar ik morgen geraken moet.
Straks word ik gekraakt en is dit verhaal
nog enkel schilderij en kunstwerk...

Frank Decerf

